

„...Život je román“

životní příběh paní Věroslavy Bojkové

Paní Věroslava Bojková, rozená Jurajdová, se narodila 26.6.1926 v Bohutíně č. p. 101 Františku Jurajdovi a paní Jurajdové, za svobodna Kulhajové.

Otec paní Bojkové pracoval jako zedník a matka jako dělnice v olšanské papírně. Péče o rodinu byla pro Jurajdovi náročná a věci, které jsou pro dnešní děti samozřejmostí, byly tehdy nedosažitelné. Například sladkosti, které jsou pro dnešní děti běžné, byly nedostatkovým a příliš drahým zbožím, tudíž je dostávali jen za odměnu a při nemoci. Nemoc byla lákadlem, protože jako lék byla používána čokoláda. Děti tehdy uspokojil i pouhý pocukrovaný chléb, jenž byl namočen ve vodě. Dnešní maminky by se jistě zděsily a život by jim znepríjemnila skutečnost, že mateřská dovolená trvala pouhých šest týdnů a kojenci, včetně paní Bojkové, byli nošeni svým matkám na kojení do práce (v nejlepší možné variantě).

Pro zkrácení volného času chodily děti na náves, kde honily kovovou obruč s klackem v ruce. Prožívaly také jiné kratochvíle - byla to třeba střelba „gumišusem“, která byla pro tehdejší děti a mládež velice oblíbenou činností, ne vždy však dopadla pro okna sousedů dobře. Paní Jurajdová dávala už od dětství přednost sportům a chlapecké společnosti než dívčím hrám s panenkami a kočárky.

Školní léta nebyla pro paní Bojkovou žádný med, protože nebyla „svatouškem“ a ráda se účastnila

činností, které jsou typické spíše pro „živější“ chlapce. Velkou překážkou se stala nepříznivá politická situace, která jí znemožnila vlastní výběr vzdělání. Jejím velkým snem bylo stát se učitelkou ručních prací. Tento sen se paní Bojkové nepodařilo uskutečnit.

První stupeň vzdělání – školu obecnou - absolvovala v Základní škole v Bohutíně. Na druhý stupeň – na měšťanku - nastoupila do Rudy nad Moravou, ale kvůli nepříznivým podmínkám byla nucena přestoupit na školu do Bludova a zde později dokončila základní vzdělání.

Ve věku dnešních osmáků/deváťáků tzn. dospívajících, kteří stále využívají výhod pohodlného života u maminky, byla paní Bojková vystavena velice nepříjemné životní situaci. Ona a ještě jedna dívka byly společně přiděleny na práci ve statku v Bohutíně, kam přesídlili německou rodinu, která zřejmě pocházela z Rumunska. Paní Bojková tam byla nešťastná. Tato německá rodina měla hygienické návyky na velice nízké úrovni, paní neuměla vařit, o domácnost se nestarala. Toto všechno se stalo povinností paní Bojkové a její kamarádky. Po půl roce těžké fyzické práce byla děvčata z finančních důvodů sedláky propuštěna. Po pár týdnech musela paní Bojková nastoupit službu do mlýna v Libině. Zde se měla dobře, německá rodina (hlavně paní) byla hodná. Dbala na to, aby všichni, kteří ve mlýně pomáhali a pracovali, dostatečně jedli. Paní Bojková se občas dostala domů a našla si zde několik kamarádů.

Na konci války Němci paní Bojkovou s kamarádkou propustili, protože se báli postupujících spojeneckých

vojsk. Děvčata musela jít pěšky. Velkou komplikací se stala nejkratší zpáteční cesta přes Šumperk, protože byla obsazena vojáky a všude kolem byly německé hlídky. A tak šli přes lesy až do Sudkova, odtud pokračovali do Postřelmova a Bludova. V Bludově bydlela kamarádka paní Bojkové, která zde zůstala a poslední úsek cesty musela jít paní Bojková sama.

Paní Bojková se aktivně účastnila odboje vůči nacistické okupaci. Zajišťovala odbojářům jídlo, prala jim prádlo, předávala informace, pomáhala při jejich převádění na bezpečnější místa. Jednoho dne jí její matka řekla, jestli by nemohla převést sabotéra vůči TŘETÍ ŘÍŠI z Bušína do Postřelmůvku. Sedlák, u kterého se dotyčný ukrýval, byl i s celou svou rodinou ve velkém nebezpečí a on i převáděný si přáli, aby byl přesunut jinam. Sraz byl domluven za Kláštercem. Do Postřelmůvku pokračovali přes lesy okolo Vyšehoří, kde nastaly velké komplikace. V lese byly německé hlídky. Naštěstí pro paní Bojkovou a jejího svěřence jen odpočívaly. Paní Bojková nemohla ponechat nic náhodě a riskovat prohlídku dokladů. Napadla ji jediná možná věc – předstírat mileneckou procházku. Lest se zdařila a německá hlídka až na pár poznámek nechala „milence“ jít. Za Postřelmůvkem předala paní Bojková svého svěřence dalšímu spojenci a mohla se vrátit domů.
SAMA.

V průběhu války se vrátil bratr paní Bojkové domů z pracovního nasazení v Rusku. Při jedné ze společných chvil jí představil svého kamaráda Václava Bojka. Václav a Věra se do sebe později zamilovali a v roce 1946 stvrdili svoji lásku sňatkem.

Paní Bojková byla před svatbou vášnivou závodnicí na motocyklu, ale po svatbě se musela kvůli manželově strachu o její zdraví své záliby vzdát. Přesto se i nadále tohoto sportu nadšeně účastnila. Doprovázela svého muže, který se velice rychle stal přeborníkem a postrachem pro ostatní závodníky v jízdě na motocyklu v celém kraji, pomáhala při opravách porouchaných strojů. Spolu s manželem měli dvě dcery. Až obě dcery odrostly, neměla co nazbyt, a proto začala cestovat po světových památkách.

Paní Bojková je i dnes velmi aktivní ženou, vytrvalou cestovatelkou, její vitalitu by jí mohl závidět i mladší člověk. Bohužel zdravotní problémy s pohybovým ústrojím jí neumožňují v těchto zálibách pokračovat.